

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Madam Bertelsen

Citation: Wied, Gustav: "Madam Bertelsen", i Wied, Gustav: *Barnlige Sjæle. To Kroner og halvtreds. Erotik. En Bryllupsnat. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied03tom-shoot-workid54849/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Barnlige Sjæle. To Kroner og halvtreds. Erotik. En Bryllupsnat. 1967*

MADAM BERTELSEN

En Aften, Madam Bertelsen bragte mig Maden ind, blev hun staaende ved det lille Bord henne ved Døren og rømmede sig og skrabede med Fødderne.

— Værsgod, Hr. Weis! sagde hun.

— Tak! sagde jeg og blev ved med at skrive.

— Di skulde dog drikke Teen, me'ns den er varm! sagde hun saa.

— Ja Tak, nu er jeg straks færdig!

Og saa troede jeg naturligvis, at hun gik. Men da jeg fem Minutter efter rejste mig fra Skrivebordet, stod hun endnu henne ved Døren.

— Men Gud bevares, Madam! udbrød jeg — er De hér endnu?

— Ja—a, sagde hun forlegen og glattede sig ned ad Forklædet med en buttet Langefinger — der var jo no'et, jeg gerne vilde si'e, Hr. Weis, om Di ha'de Stunder?

— Gerne, Madam Bertelsen! sæt Dem ned!

Og hun satte sig paa den nærmeste Stol, en lille bitte én, som min Søster plejede at sidde paa som Barn, naar hun spillede sine Skalaer. Madam Bertelsen kunde næppe faa Plads paa den, ti hun havde en meger veludviklet Bagkrop.

— Naa? sagde jeg — hvad er der saa?

— Ja—a, begyndte hun og vred Hænderne, der laa foldede i hendes Skød — det er jo ikke saa li'e og komme frem med! men jeg ka' nu bli'e saa optændt, naar Folk snakker ondt!

— Hvem snakker Folk ondt om? — — Er det om mig?

— Ja—a.

— Saa—aa?

— Ja! men jeg maa da osse si'e, kom det pludselig dristigere — a' Hr. Weis skulde ikke gi' sig saameget a' med den Bjørnetrækker! *hele* Byen snakker om det!

— Det er vel snarere *Datteren*, lille Madam Bertelsen? spurgte jeg smilende.

— Ja—a, nikkede Madammen og gemte Øjnene væk — for hun er da ve' Gu' heller ikke no'et for *Dem*!

Madam Bertelsen var en lille kuglerund Person med graat Haar og rødmsuset Ansigt og Pibekappe. Men hun havde jo dette Hareskaar.

— No'et for *mig!* no'et for *mig!* gentog jeg vredt — jeg skal bruge hende til mit store Billede!

— Ja det forstaar jeg mig ikke paa! sagde Bertelsen og rystede paa Hovedet — men Hr. Weis skulde bare høre, som di snakkede oppe hos Købmand Jessens her i Mærkingen!

Var det *fælt*?

— Ja, der ka' Di stole paa det var! Fru Henriksen, Di véd, Redaktørens Kone, hun stod og købte to Pund stødt Melis, og hun sa'e, a' hendes Mand ha'de sagt, a' det var en Skandale for Byen! og Svendene grinte, og jeg vidste hverken dit eller dat, hvor jeg skulde vende mig, for hun talte begravetligvis saa højt, bare for a' *jeg* sku' høre det nede i den anden Ende.

— Sig mig, Madam Bertelsen, sagde jeg alvorlig og gik helt hen til hende — har De nogensinde været forelsket?

— Hvafaller? spurgte hun overrasket.

— Ja, jeg mener, forkiarede jeg — har De aldrig følt, saadan hvad man kalder *Kærlighed*?

— Fy, Hr. Weis! sagde hun og saa' ned i sit Forklæde — det ha'de jeg ikke ventet a' *Dem*!

— De maa endelig ikke misforstaa mig, Madam Bertelsen! det er aldeles ikke min Hensigt at krænke Dem, dertil er vi virkelig altfor gode Venner!

— Ja, *det* er vi! nikkede Madammen ivrig — for nu har Di snart bo't hos mig i fem Fjerring Aar!

— Jamen sig mig saa bare, om De har været forelsket? bad jeg og greb hendes Haand — saadan rigtig forelsket?

- Hi, hi! lo hun — Di er da rent basant, Hr. Weis!
— Ja, for hvis De ikke har været det, vedblev jeg i en sørgmodig Tone — saa maa jeg flytte!
— *Flytte!* udbrød hun med et forfærdet Hop.
— Ja—a, sagde jeg beklagende.
— *Flytte!* gentog hun — og *Di*, Hr. Weis, som altid har været saa tilfre's med al Ting!
— Jamen saa *sig* det, lille søde Madam Bertelsen! sig, at De har været forelsket! trængte jeg paa igen, og denne Gang tog jeg begge hendes Hænder.
— Ja vel saa! vel saa! har jeg ikke det da! sagde hun hurtig — *én har* jo da været gift!
— Ja *Bertelsen!* sagde jeg og slog ud med Haanden — ja—a! men jeg mener den anden!
— Den *anden*?
— Ja — — ham De véd nok?
— Jamen han *rejste* jo! sagde hun naivt.
— Ja vel! men kyssede De ham?
— Ih, næhør, nu er Di da taavveli' osse!
— Ja, naar De ikke vil sige det, Madam Bertelsen, saa — — —
— Jo begraveli'vis *kyssede* jeg ham da! er Di saa nøjd?
— Meget? spurgte jeg — kyssede De ham meget?
— Næ *nu* vil je' 'nne mer! sagde den gamle afgjort.
— Kyssede De ham *hver* Dag? — — det kan De da sagtens sige mig, Madam Bertelsen!
— Ja *Gu'* kyssede jeg ham hver Da' da!
— Det er dejligt, saadan at kysse? sagde jeg drømmende.
— Hæ! Di er en Lurenstrik, er Di! lo Madammen og daskede ud efter mig med den ene Haand.
— Ja for ser De, vedblev jeg — jeg er forelsket i *Mindro!*
— — jeg har set hende splitternøgen!
— Ih *Gu'* fri og frels;
— Hun var storartet!
— Ja, *det* tror *jeg!*
— Jeg saa' hende en Dag i Tordenvejr, hun var ude at bade. — — Er der no'et ondt i det?
— Næ—i, det er der vel ikke, Ungdom er jo Ungdom!

— Men hvis hun nu skulde bo her en Maanedes Tid eller to? forsøgte jeg — vilde De saa være god imod hende?

— *Hér* i Huset? spurgte Madammen med store Øjne.

— Ja.

— Un—*næi!* lo hun kort.

— Aa, hun er saa nydelig, Madam Bertelsen! sagde jeg indtrængende — hun har langt gult Haar og de dejligste runde Arme og Ben — —

— Mennesket afbrød den gamle mig pludselig — Di snakker jo i Forvildelse, gør Di!

— Og hendes Hud er brun og blød, og — —

Men nu rejste Madammen sig fra Stolen og stillede sig op foran mig.

— Hr. Weis, sagde hun med dyb og alvorlig Stemme — slaa di Tanker hen! slaa dov di Tanker hen!

— Jamen kære lille — — —

— Nej, nej! sagde hun og rystede paa Hovedet. — Vi har snakket længe nok om *det!* spis Di nu Deres Mad og slaa di Tanker hen!

— Og De si'er, at De har været *forelsket*, Madam Bertelsen?

— Ja, det si'er jeg, ja! men der er da Maade med alting!

— Og De kyssede ham *hver* Dag, sa'e De! vedblev jeg og saa' hende sønderknust ind i Øjnene.

— Jamen — — jamen — — stammede hun. Og pludselig brød det ud af hende: Jeg ka' junde for *Byen*, Hr. Weis! sagde hun — og herregu', én ska' jo dov nu *leve* her engang! Jeg blander mig s'men'de i Folk og kommer *ingen* for nær, men det er junde *mig*, der sitter med Magten.

— Madam Bertelsen! sagde jeg.

Hun løftede Ansigtet op mod mig, og jeg tog hende forsigtig om Pibekappen og kyssede hende, trods Hareskaaret, paa den ene Kind.

— Herregu' sagde hun rørt — herregu' dov! jeg har s'men'de faaet et Kys, siden Bertelsen døde!